

Sázava 5. - 8. května 2016

Účast: Pavel a Helča s Kájou a Pájou, Standa, Maré a Marta, Prcek, Honza A. a Jarča, Lenka Z. a Martin Š., Pína a Tereza, Helča ml., Martin S., Vilda a Věra se Štěpánem a Natálkou, Míla a Ema, Gába a Jenda, Hanka, Miša, Hanička, Ňumen, Lída, Martin K. a Eva s Eliškou a Davidem

Čtvrtek 5. května 2016 (příjezd do Týnce nad Sázavou): Předpovědi meteorologů byly před první vodáckou akcí roku 2016 dlouho dopředu příznivé a hlavně se, jak to nebývá obvyklé, neměnily. Jenomže když ve středu rtuť teploměru nabrala směr pohybu dolů, obloha se zatáhla mračny a začalo výživně pršet, trochu jsme zapochybovali. Ó, my malověrní! Naštěstí rosničky zvěstovaly, že zase bude lépe, takže nám nezbylo než doufat, že se nemýlí. Realita nakonec překonala i ty neoptimističtější očekávání, ale o tom až dále. Koneckonců i ty deště nakonec hrály svoji důležitou roli, k naší potěše pozitivní.

Itinerář určil den srazu již na čtvrtek, což znamenalo prodloužení víkendu o jeden den pomocí dovolené. I proto nás ve čtvrtek z plné sestavy dorazila jen asi polovina, i ta však představovala slušně početnou partičku.

Jako první se v kempu v Týnci nad Sázavou objevili ve čtvrtek po šesté hodině odpolední Pavel a Helča s Pájou, jež brzy postupně následovali Standa, Maré a Marta, Prcek, Honza a Jarča. Sluníčko svítilo a bylo teplo, což jsme vnímali jako příslib pohodového prožití blížícího se víkendu.

Při příjezdu nás čekal takový menší, no vlastně větší „kulturní“ šok. V západní části plochy určené pro táboření byla totiž kolem ohniště vystavena monstrózní palisáda z dřevěných přepravek. Marně jsme dumali nad tím, zda se má jednat o olbřímí prolézačku, architektonické dílo prachbídné úrovně a hodnoty, prostý zábor pozemku či jen zásobu palivového dříví. Změnu dotvářel i v sousedství této opičárny zaparkovaný autobus přestavený na bufet a restauraci v jednom.

Jelikož kemp byl, až na desítku kačerů oddávajících se skupinovému sexu s jednou chudinkou kačenou, opuštěný, nezbylo než zajít na jedno pívko do nedaleké hospůdky V Náklí a od nestora tohoto občerstvovacího zařízení Jaryna, neboli „pána v modrém tričku“, zjistit, že tábořiště změnilo majitele, když ho odkoupil vlastník BiSportu. Tak proto nám výběrčí poplatků, další postava neodmyslitelně náležící k tomuto místu, neskočila (jako ta mediálně proslavená Číňanka kmotru Janouškovi) šipku na kapotu auta hned u vjezdu, jak jsme byli navyklí z minulosti.

Stále nikde nikdo, jen později přijela ještě jedna menší parta, bufetobus opuštěný, v umývárkách odemčený jen jeden záchod, kempovné nikdo nechtěl, a tak jsme se v klidu utábořili a Honza A. s Marém a Pavel s Pájou dotáhli dříví na ohýnek.

S velkým zpožděním kvůli výluce ještě přijeli vlakem Lenka a Martin Š. To již jsme se přesunuli na pár pivek do Náklí, kde jsme na zítřejší večer zamluvili velký stůl. Pokecali jsme, k čemuž nám tu pěkně hrála čtyřčlenná kapela. No, tedy oni si hráli pro sebe, ale i tak se to počítá.

V jedenáct hodin jsme se přesunuli ke stanům a zde, nejen protože se po setmění znatelně ochladilo, zapálili oheň, na němž jsme si pak opekli buřty. Usazení v sedačkách jsme si povídali a užívali si nočního klidu. Obloha nad našimi hlavami byla dokonale jasná a plná myriád lampiček posílajících nám světelné pozdravy z předalekých galaxií.

Jako poslední naši sestavu posílil Kája, který přijel vlakem až po půl druhé, to už na něj u ohně ale čekali jen Helča a Pavel...

Pátek 6. května 2016 (Poříčí nad Sázavou – Týnec nad Sázavou; 10,9 km): Noc byla sice chladná, ale sotva spustili v křoví a korunách stromů ptáci svůj každodenní pěvecký koncert a ranní opar nad řekou se rozplynul v paprscích vycházejícího slunka, teplota začala prudce stoupat a tak, když jsme se probudili, vítalo nás venku po vyhrabání se ze spacáků nádherné, doslova letní počasí.

Nasnídali jsme se a pak jsme dopředu popřáli Standovi k jeho zítřejšímu svátku a zároveň k pondělním narozeninám. Helča ho obdarovala praktickým vodotěsným kyblíkem obsahujícím vodáckou výbavu: panáky-haprťáky, čelovku, boty do vody, pláštěnku a další důležité věcičky. Dalším „praktickým dárkem do domácnosti“ byla butylka Ballantines whiskey. Standu nenapadlo nic jiného, než jí hned otevřít a začít do sebe a ostatních klopit panáky hned od rána. Jediní, kteří se tomu vyhnuli, byli Pavel a Prcek. Ti totiž čtvrt hodiny před jedenáctou vyrazili s auty do Poříčí, kde složili Žlababu, Tsunami a Prckovu „bezejmennou“ laminátku, připoutali je řetězy ke stromu a pak se vrátili zpět do Týnce, aby si vypili svůj kalíšek, čekající zde na ně, a spolu s ostatními v půl jedné nasedli na nádraží do vlaku, jímž jeli opět do Poříčí na start naší dnešní plavby.

Krátce poté, co jsme opustili vlakovou soupravu a vydali se na krátkou cestu k řece, potkali jsme jakéhosi „homelesse“ posedávajícího nedaleko zastávky, z něhož se vyklubal Pína, a o chvíli později u vchodu do hospody i Helču ml. a Martina S., kteří přijeli autem rovnou sem, protože do Týnce to už nestíhali.

Již předtím se nás pokoušelo nasát do svých útrob řeznictví, které k tomu použilo extrémně účinnou směs vůní. Byli jsme ale silní, mentálně připravení a odhodlaní, ale hlavně na nás u řeky už čekal Martin Sopr ze Sázava-tour s pěti objednanými červenými kánoemi.

Převzali jsme loď, přichystali se k plavbě a dříve, než jsme položili svá plavidla na hladinu Sázavy, Pavel, jako každý rok, odemkl klíčem řeku, vlil do její hlubin, či lépe řečeno mělčin, trochu bavoráčka, aby na nás byla hodná, a pak do ní Maré a Honza A. vhodili Standu, který se tomu ani nijak nebránil, smířen se svým osudem oslavence.

Konečně jsme vypluli. Počáteční nejistota, způsobená téměř ročním pobytem na suchu, nás rychle opustila, jakmile jsme vyzkoušeli rovnováhu svých plavidel. Uklidnění tím, že vše je, jak má být, jsme mohli „hrábnout pádly“. Nemuseli jsme ale vyvíjet kdovíjaké úsilí, neboť Sázava po předchozích deštích stoupla asi o dvacet centimetrů na slušných cca 80 cm v Nespekách, a sice jen zvolna, ale přeci, nás nesla kupředu. Naše flotila byla tvořena osmi kánoemi s posádkami: Pavel – Pája, Pína – Helča, Standa – Kája, singlující Prcek, Maré – Marta, Honza – Jarča, Helenka – Martin a Martin Š. – Lenka.

Nebylo třeba se nikam hnát, pročež jsme se často spojovali do soulodí, osvěžovali se pomocí Hu-Hu a bavoráka a vystavovali se hřejivým hrotům slunečních paprsků. Záhy jsme dopluli k první jezu, jímž bylo Městečko. Ten jsme překonali sklouznutím po spádové desce a průjezdem mezi kameny přibližně v půlce toku. Rychle jsme překonali o dva kilometry dále i druhý jez Nespeky, tentokrát přehozením lodí přes trámy, jimiž byla zahrazena šlajsna.

Vzápětí jsme již přistáli u vyústění potoka v Nespekách a zamířili do léty osvědčené Staré hospody, kde jsme se na zahrádce k úplné své spokojenosti nasytili objednanými kachničkami, ovocnými knedlíky se skořicí, řízky s bramborovým salátem; plněnými knedlíky, guláši aj. Mastnotu jsme spláchli kozlíkem 11 a někteří i degustivem, jelikož akční nabídka 3 panáky za 36 Kč byla zkrátka neodmítnutelná. Pak již nezbylo než se rozvalit na lavičce podobně jako veliký plyšový gorilák, který zde seděl u jednoho stolu a na první pohled se až tak nelišil od některých hostů.

Po obědě jsme znovu spustili z příkrého břehu lodě na hladinu a po nalodění se nechali unášet rychle proudícím tokem. Moc jsme si pochvalovali, jak je k nám Sázava hodná, a to jsme ještě zrychlili díky tomu, že jsme na vztyčená pádla napnuli plachty vytvořené z triček. To nám umožnila skutečnost, že asi po dvaceti letech nám konečně váł vítr do zad. No vážně!

Až u Zbořeného Kostelce, přibližně dva kilometry před cílem naší plavby, začal volej, takže jsme byli přinuceni také trochu pádlovat. To byla předzvěst posledního jezu v Brodcích, kde naše spokojenost byla završena nově vybudovanou dřevěnou šupnou v jinak trvale uzavřené šlajsně. Konstrukčně byla zhotovena tak, že vjezd na ní byl zahrazen úzkou latí, která se po najetí sklopila, pustila dál kánoi a s ní i vlnku, po které sklouzla až dolů.

Honzové, kteří ze zvyku nejdříve zbrkle lodě stáhli u pravého břehu, si kánoi vytáhli nahoru, aby to také vyzkoušeli, a pak pod jezem tak dlouho blbli, až se cvakli. Zkoušeli ještě honit Standu s Kájou, aby je také vykoupali, leč neúspěšně.

Po dopnutí do kempu, kde přibylo dost stanů, ale přesto zůstal poloprázdný, jsme se přivítali s dnešními posilami: Hankou, Míšou a Haničkou, Mílou a Emou, Gábou a Jendou, Vildou a Štěpánem a Terezou. Později, večer, dorazili ještě na návštěvu Ňumen a Lída.

V podvečer jsme seděli u stanů, Prcek griloval žebra, kdo měl buřty, přihodil si je také na rošt, a přitom jsme se postupně přesouvali do Náklí. Nejprve jen na hokej (MS; ČR – Rusko 3:0) a později, když Š.M.A.K., dnes bez Š., rozjel kytarovo-banjovou pařbu, se začalo zpívat, povídat a také vydatně prolévat hrdla pivem a levnou lihovinou. Kája byl tak unešený z toho, že plný tácek panáků rumu a zelené vyšel na pouhopouhých 160 Kč, že pořad nosil další a další, v čemž se k němu přidali i ostatní. Takže se Jaryn zase nevyspal ...

Sobota 7. května 2016 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Probouzení a vstávání po včerejším bujarém večeru nebylo vskutku jednoduché, zejména pro jedince, kteří během něj projevili nejvíce „aktivity“. Jako budík však spolehlivě zafungovalo sluníčko a také všudypřítomné kvákání kachen, jež jako by se nám svým hlasitým projeven snažili pomstít za konzumaci jejich družek. Možná v tušení našich útrap si nás přišel „zkontrolovat“ i samotný Jaryn.

Plánované vyplutí v půl jedenácté se nám proto nepodařilo uskutečnit, byť Martin Sopr nám dovezl dalších pět lodí včas. Nakonec jsme se vydali na naši dnešní vodní pouť ve čtvrt na dvanáct. Ještě předtím dorazili další posily, jimiž byli Agašiovci, tj. Martin a Eva s Eliškou a Davidem. Naopak domů odjeli Maré s Martou a Míla s Emou.

Naše flotila byla dnes tvořena těmito posádkami: Kája – Hanka, Standa – Míša, Jenda – Gába, Honza – Jarča, Pavel – Pája (plavící se dnes v obavě o laminátovou Žlababu raději v půjčené plastovce), Helča – Hanička, Pína – Tereza, Helenka – Martin S., Lenka – Martin Š., Martin K. – David, Eva – Eliška, Vilda – Štěpán a singlující Prcek.

První jez u tábořiště v Týnci jsme snadno sklouzli po spádové desce a pak prokličkovali mezi kameny v úzkém průtoku v podjezí, kde je řeka rozdělena táhlým ostrovem na dvě části. Eva s Eliškou, které byly přesvědčeny, že se dnes budou koupat, si to raději vybraly hned na začátku, a cvakly se už zde.

Sázava hezky proudila vpřed a nesla nás k dalším jezům: Podělusům - Chrástu, Brejlovu, Kaňovu, Krhanicím a Pěnkavě, jež jsme splouvali šlajsnami, samostatně či spojení v katamarán. Mezitím jsme se sráželi, povíдали si a užívali si velmi příznivé podmínky: krásné slunečné počasí a dostatek vody umožňující pohodový, zábavný průjezd všemi přejkami. Výjimkou byli Martin s Lenkou, kteří se práskli u Lesního jezu, což si později zopakovali ještě na jezu v Kameňáku.

Mezitím se naše početná flotila čítající třináct kánoí přirozeně rozdělila na dvě skupiny: rychlejší předvoj a Hu-Hu tým, jež se nakrátko spojily až při obědě. Ještě předtím jsme museli obtížným stáhnutím přes kamenný zához tvořící hráz překonat již asi třetí rok rekonstruovaný

jez Lesní. Shlédlí jsme přitom inspirativní způsob překonání této vodní překážky, který předvedl zadák jedné z kánoí, jež se dnes na řece plavila s námi. Ten svoji loď sešoupl neprůjezdným zbytkem šlajсны, jenže pak mu uplavala a pokračovala dál řízena - neřízena vyděšenou háčicí a vlčákem, který sice pohotově přešel z místa porculána na zadácké, ale neměl pádlo, tak se jen nechápavě rozhlížel a přemýšlel, co má dělat.

Do Kamenného Přívozu jsme připluli postupně mezi druhou a půl třetí a hned zamířili do hospody U Vemenáče, kde jsme si, poté co jsme zjistili, že je to nutné udělat u výčepu, objednali z nabídky hotovek obsahující brabce, svíčkovou, guláš, smažák či kuřecí směs. Což o to, jídla i pivo byly dobré, ale pingl, co je roznášel, byl dement. I když zde používali celkem spolehlivý systém číslování objednávek, dával jídla tomu, kdo se o ně přihlásil, nikoliv dle čísla, ale dle druhu jídla. Že něco není v pořádku, jsme zjistili, když Vilda se Štěpánem s objednávkou číslo 11 a Honza a Jarča s dvanáctkou marně a zoufale hladově čekali, i když ten pitomec roznášel jídla těm, kdo měli 15, 16 ... 20.

Honza spalován sluncem na rozpálené verandě v zoufalství jamoval s foukací harmonikou rapujíc do toho: „Co je tak těžké na tom přinést smažák... my máme hlad ... Nad hlavou mi slunce pálí, můj smažák se někde válí.“, zatímco Vilda byl dvakrát reklamovat nedodané jídlo, než se asi po hodině konečně dočkali své krmi.

I z Kamenného Přívozu jsme vypluli ve dvou skupinách. První byla tvořena posádkami: Pavel – Pája, Pína – Tereza, Honza – Jarča, Martin K. – David, Eva – Eliška a Vilda – Štěpán. Záludný kamenitý jez v Kameňáku jsme zvládli s výjimkou Honzy s Jarčou, kteří si přitom nedobrovolně zaplavali.

Po stažení Žampachu šlajсны jsme pokračovali poklidným úsekem sevřeným mezi strmě se zdvihajícími stěnami kaňonu pod Medníkem. Slunce pozvolna sestupující z nadhlavníku na západě dolů k obzoru, ve směru naší plavby, se zrcadlilo na vodní hladině platinovým třpytem, jež nás oslňoval odrazem ve vlnkách. Vody ale, zdálo se, trochu ubylo, a tak jsme pohupování v mírných přeškách vítali.

První skupina doplula do Pikovického kempu ve čtvrt na šest, tedy v době odjezdu vlaku, takže ho již nestihla. Tedy stihla by, kdyby věděla, že vlak bude mít dvacet minut zpoždění. Pak již jsme se postupně převlékali, nakládali lodě, včetně našich, a bagáž, a to včetně posádek dalších kánoí připlouvajících postupně, po jedné či po dvou. Do toho se mezi námi prodírali skautíci s pramičkami, které uklízeli po dnešním Sázavském pádlu. Honza A. přitom nezúčastněně seděl v tureckém sedu uprostřed cesty, kterou svá přetěžká plavidla odnášeli, a nenechal se znervóznit tím, že je nad ním museli ne zcela dobrovolně zvedat, aby ho nezvácovali.

Do Týnce jsme se vraceli vlakem vyjíždějícím z Pikovic, respektive Petrova, v 18:45. Jízda byla pomalá, téměř hodinová, jako by nám dráhy chtěly nabídnout zejména vizuální zážitek. Možná i proto se stala poněkud hlučnější, k čemuž mimo jiné přispěl i Božin, nápoj vzniklý smícháním ginu s Božkovem.

V kempu v Týnci jsme se přivítali s Věrou a Natálkou, které nás přijely navštívit, a naopak se rozloučili s domů se vracějícími Standou, Jarčou, Lenkou a Martinem Š.

Večer jsme opět grilovali na Prckově grilu žebra, buřty, kukuřici, sýr a sekanou od Líby, co přivezla Hanička. Pak jsme si zapálili ohýnek tím, že Vilda vyklopil jím dovezenou přepravku dříví na rozžhavené uhlí z grilu. Přikládali jsme i zbylé dříví ze čtvrtku, Kája odkudsi přinesl i polínka, pak chtěl ještě přitáhnout paletu z nedalekého „obludária“, ale zjistil, že palety jsou k sobě připevněné. Navštívili jsme na chvíli i Náklí, ale pivka si nosili zejména z bufetobusu. Nejvytrvalejší pařiči: Hanka, Helča, Kája a Vilda vydrželi až do rána...

Neděle 8. května 2016 (odjezd z Týnce nad Sázavou): Již v půl deváté ráno odjeli Helča ml. a Martin S. a o něco později Agašiovci. Ostatní ale nikam nespěchali, a protože bylo stále

krásně, v klidu posnídali, popovídali a sbalili stany a bagáž. Postupně pak odjeli domů až někdy kolem 13 hodiny. A to se museli hodně přemlouvat, jelikož nám bylo dopřáno při splouvání Sázavy užít si snad nejšťastnějšího víkendu za celý rok, během něhož se spojilo skvělé počasí, dostatek vody i relativně volná řeka a kemp. Pína se nám sice snažil namluvit, že to bylo dílem Šůvinčiných kouzel, ale my věděli své...